

“Potser és més fàcil construir un nou sistema des de la independència”

L'acte que va celebrar a Montjuïc volia visualitzar que sou actius i voleu créixer?

—La idea inicial és que fos la presentació de Procés Constituent a Barcelona, perquè fins ara Procés s'ha destacat per fer molt de territori: hem anat a molts pobles, poblets i comarques catalans fins al punt que a hores d'ara ja n'hem visitat 94 o 95, però a la ciutat de Barcelona havíem estat poc.

—Aquests actes per tot el territori volen impulsar assemblees locals?

—En aquest moment estem fent dues coses: a les presentacions locals, molt sovint hi ha una primera presentació del Procés. Si el grup de gent que ho ha promogut allà s'hi veu amb força —i normalment s'hi veuen amb força— genera una assemblea local i, a partir d'aquí, cada quinze dies o tres setmanes convoquen una assemblea i s'incorporen a les reunions nacionals que fem periòdicament. Paral·lelament, també s'han fet assemblees sectorials, sobre ensenyament, pensions o sanitat, que generen comitès sectorials. I, a més, es va omplint de contingut aquella nostra primera declaració inicial que ja tenia 10 punts, però calia explicitar-la més. A banda, hi ha accions més públiques: una va ser l'encerclament de la Caixa i l'altra, aquest acte de presentació a Barcelona.

—Les assemblees locals han de fer política municipal?

—Si volen, per què no? Qualsevol element que estigui dins del marc general que vam posar en aquell decàleg, ens sembla convenient. I ens sembla que això ens anirà enriquint perquè ells ens donaran a conèixer problemes que, des de Barcelona, no coneixem prou bé i nosaltres també podem donar aquesta visió més global que, a voltes, la visió municipal impedeix. Com la nostra última intenció és que hi hagi una unitat de tots aquells que volem canvis, l'acció de les assemblees locals pot servir per a polir diferències que, per

Arcadi Oliveres
(Barcelona, 1945)
és l'impulsor, amb la monja Teresa Forcades, de Procés Constituent. En valora l'acte de presentació a Barcelona i explica les seves intencions.

sort o per desgràcia, es donen sovint a nivell municipal —perquè uns han estat al govern municipal i uns altres no, per exemple— i es puguin tirar endavant candidatures conjuntes.

—L'altre dia presentàveu la “República Catalana del 99%”. Què voleu dir amb això?

—És un lema que expressa l'antítesi del que diuen de Wall Street, l'1% de gent que domina el món. Nosaltres voldríem que s'hi afegís, a Procés, el 99% de la gent, que és la que està sacrificada per l'actual sistema econòmic, però que això es fes dins d'un marc —que ja anticipem que volem, i per això tirem endavant el Procés Constituent— d'una Catalunya independent i amb forma republicana.

—Vós va dir que voleu “un sistema polític, econòmic i financer completament diferent del que tenim ara”. Quin?

—Aquesta és una pregunta clau, però alhora molt difícil de respondre, perquè si al món tinguéssim ja un sistema econòmic dissenyat i alternatiu al capitalisme, més d'un s'hi hauria ficat. El que volem és que es vagi esbrinant aquest sistema econòmic de mica en mica. Per això jo —particularment, però d'altres també— em reclamo part d'un procés en

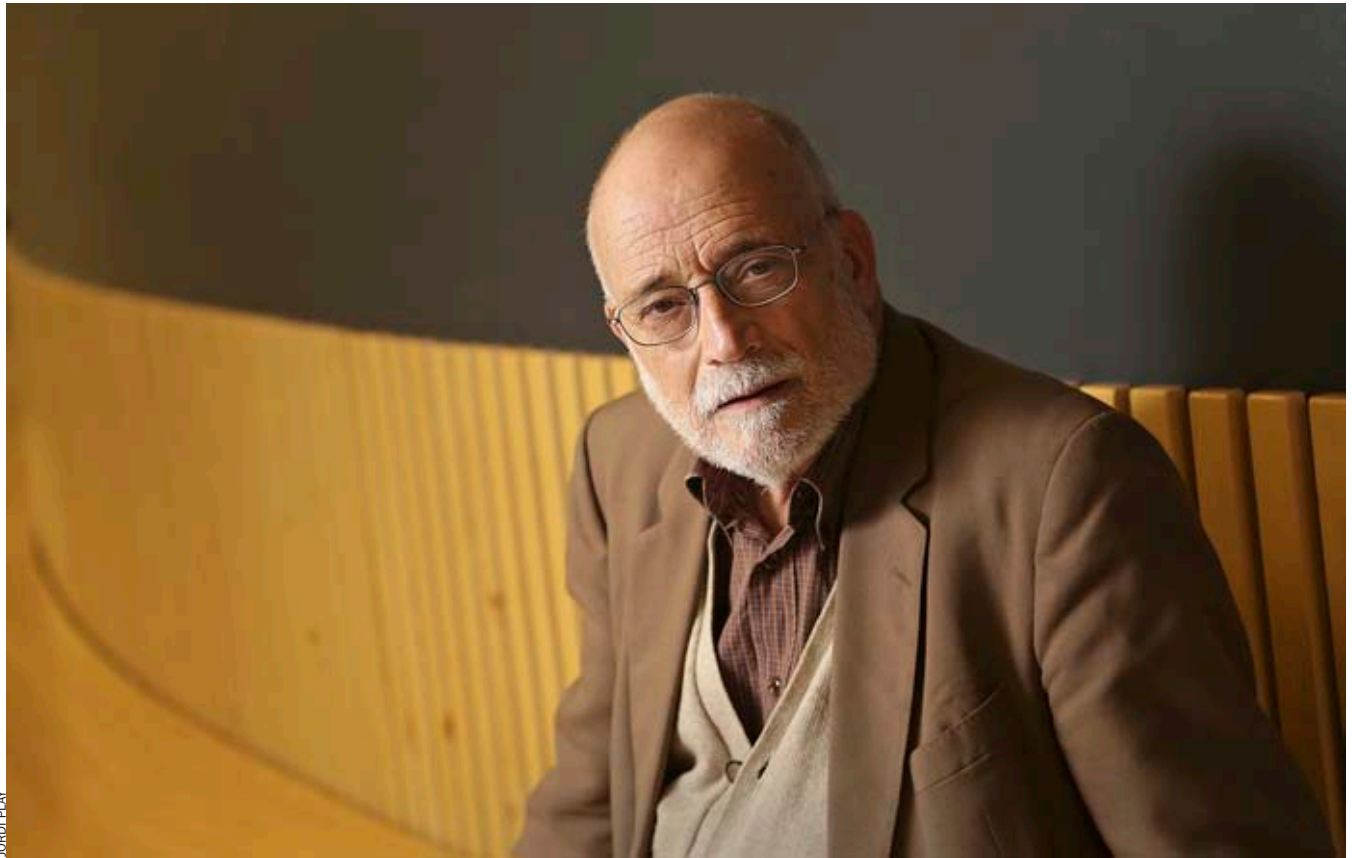
què ja em vaig ficar fa deu o dotze anys arran del Fòrum Social Mundial, que va néixer a Porto Alegre el 2001 i que tenia com a lema “Un altre món és possible”. Seguir aquesta idea —però situant-la a Catalunya— és el que voldríem construir. Què ha passat allà? Que s'han fet noves propostes sobre sistemes financers, sobre relacions comercials, sobre el tracte a la immigració, sobre creixement i decreixement, sobre la UE... I això és el que nosaltres creiem que, a poc a poc, ha d'anar constituint el nou sistema perquè nosaltres —per sort o per desgràcia— no tenim una recepta bàsica del que s'ha de fer.

—I això es pot fer des d'un país que aspira a la independència?

—Potser és més fàcil des d'una òptica d'independència que des d'una de pertinença —tot i que jo tinc companys de Madrid, Andalusia o el País Basc que també creuen en aquesta transformació del sistema econòmic i no necessàriament reclamen la independència. La voluntat de transformació hi és i penso que el sistema està tan deteriorat i acumula tantes desgràcies que s'exigeix aquest canvi i s'exigeix amb urgència —per tant, penso que es podrà fer i es podrà fer bé. En aquest moment d'il·lusió, en què la gent estripa moltes coses, a més d'estripar l'estat que també pugui estripar el sistema econòmic. Són dues qüestions complementàries que ens il·lusionen.

—Aquest nou sistema ha de ser el nou model de país que ha de néixer de la independència, o ha d'estar compost pels governs que surtin cada quatre anys d'unes votacions?

—La nostra idea —que no deixa de ser una certa il·lusió utòpica— és que, si s'arriba a donar aquesta majoria de canvi a les eleccions de 2016 i això permet una acció de govern, d'aquí hauria de sortir —i per això ens diem Procés Constituent— la redacció d'una Constitució catalana, d'aquesta república catalana del 99%, i aquesta Constitució —com totes les cons-

JORDI PLAY

titucions— que defineixi un marc general del model econòmic i social que volem. Això seria el millor.

—Parleu d'una majoria de canvi a les eleccions de 2016: a quin segment polític us dirigiu, concretament?

—Aquest és un punt que, expressament, no volem decidir ni definir fins almenys d'aquí a un any o any i mig, llevat que s'avancin les eleccions.

—Per què?

—Perquè a nosaltres ens agradaria que aquí s'agrupés un ventall el més ampli possible, evidentment d'acord amb els principis que tenim, i això, lògicament, comporta una capacitat de negociació. Abans d'entrar en aquesta etapa de negociació amb els partits voldríem guanyar més força. No és el mateix anar-hi amb 45.000 adherits que tenim ara que anar-hi amb 100.000 adhesions; no és el mateix anar-hi amb un decàleg com el que tenim ara que amb un ampli projecte de vint pàgines amb un reguitzell de propostes concretes per cada tema. Quan tinguem això, ja començarem a configurar aquest ventall que, per a mi, hauria de tenir tres grans nuclis: el de persones indignades —no sols les indignades de la plaça de

Catalunya sinó indignades en l'actual sistema—; un altre gran grup que inclou totes les campanyes sectorials i, finalment, aquells partits polítics que més propers puguin ser. No t'he d'amagar —perquè la gent ja ho sap— que nosaltres hem tingut bons tractes amb Iniciativa, amb la CUP, amb EUiA, però això no significa que, si ens ve una persona del PSC, una persona d'ERC o —potser i tot— una persona de Convergència i ens diu que li agrada el Procés i hi vol participar, no tenim per què tancar la porta a ningú.

—Si la consulta és impossible de totes totes, és possible la convocatòria d'unes eleccions plebiscitàries avançades. Us posaríeu al costat dels partidaris d'un nou estat —on també hi hauria Convergència?

—No ens ho hem plantejat encara. És un tema que hem de discutir. No sé si la decisió hauria de ser més o menys ambigua. En aquest cas caldria molt veure quin programa es fa, qui hi ha allà, etc. Sobre això, com no s'ha presentat res, no hem parlat res.

—Si diversos partits les plantegen com a eleccions plebiscitàries, vol dir que tindran com a únic punt la creació

d'un nou estat i un procés constituent.

—Internament no hem decidit res.

—Quina va ser l'espurna que us va decidir, amb la Teresa Forcadès, a presentar un manifest i iniciar Procés Constituent?

—La Teresa, la coneixia d'abans, perquè ella és al convent de Sant Benet de Montserrat, i jo havia col·laborat amb la mare abadesa, Montserrat Viñas, en un llibre sobre el futur social, polític, religiós i econòmic de Catalunya i el comitè de redacció ens reuníem allà. Aquesta espurna que dieu va saltar abans de les últimes eleccions al Parlament de Catalunya. Quan es confeccionaven les llistes van venir alguns dels partits que he esmentat a proposar-me per a tancar la llista —i a la Teresa li va passar el mateix. Jo vaig dir que em semblava molt bé si es presentaven junts, perquè jo trobo gravíssim que, tenint finalitats i objectius de treball coincidents en un 90 per cent, s'acabin presentant candidatures separades; però ja era massa tard. Llavors va ser quan tots dos vam pensar que calia tirar endavant Procés Constituent.

Àlex Milian